

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **F. N.**
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem P.
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. OAM-288/ZA-ZA11-P15-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dle svého tvrzení dne 11. 2. 2019 vycestoval z Uzbekistánu, země původu, do lotyšské Rigy. Tam pobyl cca dva měsíce a poté, v květnu 2019, přicestoval autobusem do České republiky. Dne 24. 12. 2019 podal svoji první žádost o udělení mezinárodní

ochrany. V rámci řízení o první žádosti uvedl žalobce dne 3. 1. 2020 žalobce jako důvod odchodu z vlasti a důvod podání žádosti dluh, který mu vznikl v Uzbekistánu, neboť si vzal úvěr, aby mohl začít podnikat (15 tisíc USD). Žalobce tvrdil, že kdyby se vrátil do vlasti, zatkli by ho, zabavili by mu dům a rodina by skončila na ulici. Do Ruska jet nemůže, neboť byl deportován a v Kazachstánu je horší situace než v Uzbekistánu. Výslovně uvedl, že se jedná o všechny důvody pro podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 2. 2020, č. j. OAM-1165/ZA-ZA11-2019, byla tato žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).

2. Dne 1. 6. 2020 (datum dle razítka na žádosti a dle výrokové části žalovaného rozhodnutí; v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je uvedeno 2. 6. 2020) podal žalobce svoji druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti dne 19. 6. 2020 sdělil, že nikdy nebyl členem žádné politické strany či hnutí a o politiku se nezajímá. V Uzbekistánu má manželku a dvě děti. K důvodům žádosti uvedl, že v Uzbekistánu má nesplacený dluh. Pokud by se vrátil, policie by ho zadržela a zabavila mu dům. Výslovně uvedl, že toto jsou všechny jeho důvody (bod 24 poskytnutí údajů ze dne 19. 6. 2020). Vysvětlil, že z území České republiky může dluh splácet, kdežto v Uzbekistánu by na to neměl příjmy. K dotazu žalovaného ještě žalobce potvrdil, že dané skutečnosti již uváděl v rámci řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
3. Dne 27. 7. 2020 právní zástupce žalobce doručil žalovanému vyjádření, v němž namítal, že v Uzbekistánu panuje diktátorský, nedemokratický režim. V případě nuceného návratu by žalobci mohlo hrozit uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Návratu do Uzbekistánu se proto důvodně obává. V případě návratu do země původu mu hrozí vážná újma spočívající v uvěznění z důvodu dlouhodobého pobytu v zahraničí bez výjezdního víza. Nejsou poskytnuty dostatečné záruky, že se situace v zemi původu natolik změnila, aby se žalobce mohl bezpečně vrátit. Na hrozbě nebezpečí nic nemění ani dva jeho pobyty v Uzbekistánu – první za účelem sňatku a druhý s cílem návštěvy manželky. Jeho pohnutky jsou pochopitelné, když mu nepřítomnost nejbližší rodiny způsobila psychické obtíže. V případě návratu do vlasti se obává o svůj život a zdraví. Rovněž upozornil, že případné negativní rozhodnutí by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Doplnil, že mluví plynule česky, do společnosti se bezproblémově zařadil, jeho návrat by nebyl možný, neboť by byl vystaven vězení, špatnému zacházení a sociálnímu vyloučení. Dodal, že v roce 2005 v Uzbekistánu bezdůvodně uvěznili jeho otce a uzbecká státní bezpečnostní služba požádala žalobce, aby jí dával informace o Uzbekích nacházejících se na území ČR. Uzbecké státní úřady rovněž žalobci bezdůvodně odebraly cestovní pas.
4. Žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 7. 8. 2020, č. j. OAM-288/ZA-ZA11-P15-2020, kterým byla žalobcova (druhá) žádost o udělení mezinárodní ochrany označena za nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalovaný v tomto rozhodnutí zdůraznil, že uváděný důvod jeho druhé žádosti, dluh v Uzbekistánu, pro který by žalobce mohl být uvězněn a mohl by mu být zabaven dům, jsou totožné s důvody uváděnými v rámci řízení o první žádosti, což ostatně žalobce sám potvrdil. V této souvislosti přitom žalobce neuvedl žádné nové informace či skutečnosti. Žalovaný poukázal na to, že žalobcova manželka se nachází na území

Uzbekistánu, v České republice žalobce žádné závazky nemá, pročez nemůže obstát jeho námitka porušení čl. 8 Úmluvy. Není pak pravdou, že se žalobce naučil plyně česky, o čemž svědčí i jeho vyjádření v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy žalobce jako jazyk, v němž je schopen komunikovat, uvedl vždy pouze uzbečtinu (s tím, že umí trochu rusky). Vzhledem k délce aktuálního žalobcova pobytu na území ČR (od května 2019) pak nelze ani důvodně předpokládat, že by se dokázal začlenit do české společnosti a vytvořit si zde vazby, jejichž zpřetrhání by z hlediska návratu do země původu mohlo být považováno za jakkoliv relevantní. Také žalobcovo sdělení, že jeho otec byl v roce 2005 bezdůvodně uvězněn, že uzbecká bezpečnostní státní služba žalobce požádala, aby jí dával informace o Uzbekích na území ČR a že mu měl být bezdůvodně odebrán cestovní pas, v průběhu řízení o první žádosti ani při podání druhé žádosti nebylo vůbec uvedeno jako důvod odchodu z vlasti a jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Veškerá tato tvrzení uvedená právním zástupcem žalobce ve vyjádření ze dne 27. 7. 2020 žalovaný označil za nevěrohodná, vykonstruovaná a nepravdivá a uzavřel, že důvodem těchto tvrzení byla prostá legalizace žalobcova pobytu na území ČR za účelem výdělků finančních prostředků na splacení dluhu, který má žalobce v Uzbekistánu. Těmito skutečnými důvody se přitom žalovaný již zabýval a neshledal je azylově relevantní. S odkazem na zprávy o situaci v zemi původu obsažené ve správním spise žalovaný dodal, že v Uzbekistánu od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce (tj. ode dne 4. 2. 2020), nedošlo k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce dle žalovaného neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce a obav z návratu do vlasti.

5. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2020, č. j. OAM-288/ZA-ZA11-P15-2020, podal žalobce nyní posuzovanou žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. V ní znovu poukázal na nesplacený dluh, který v Uzbekistánu má a pro nějž by ho policie v případě návratu do vlasti mohla uvěznit a zabavit mu dům. Namítal, že se bojí návratu do vlasti, která není demokratickým státem. Nelze vyloučit, že by mu v případě návratu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení; jeho bezpečné vycestování do země původu není vůbec možné. Žalovaný měl podle žalobce vést meritorní řízení a posoudit žalobcem udávané důvody, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež v kombinaci s již dříve známými okolnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovanému bylo vytýkáno, že nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ani v dostatečném rozsahu), a že si neopatrily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Pokud by tak žalovaný učinil, musel by posoudit žádost meritorně a žalobci udělit azyl, případně doplňkovou ochranu. Závěrem žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí, jehož závěry stručně zrekapituloval, a sdělil, že toto rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace dle žalovaného není způsobila zpochybnit důvodnost rozhodnutí. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
7. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), s tím, že skutkové novoty jsou přípustné v situaci, kdy mezinárodní

smlouva, kterou je Česká republika vázána, stanoví povinnost přihlížet k určitým skutečnostem kdykoliv v průběhu řízení. Jedná se tak v řízení o mezinárodní ochraně o nutnost respektování zásady *non-refoulement* [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-131, či ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz; nálezy a usnesení Ústavního soudu jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Soud o věci samé rozhodl bez veřejného projednání věci dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

8. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
9. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
11. NSS se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Z této ustálené judikatury plyne, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, která může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, na straně druhé však mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Judikatura dále dovodila, že v případech citovaných nových skutečností se může jednat zejména o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času (např. změna situace v zemi původu nebo změna osobních poměrů žadatele). Věcné projednání opakované žádosti je však vždy výjimkou, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, tedy princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57, nebo na ně navazující řadu usnesení NSS ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019-67, ze dne 9. 1. 2020, č. j. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 6. 2. 2020, č. j. 9 Azs 338/2019-52, ze dne 6. 8. 2020, č. j. 7 Azs 166/2020-46, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 Azs 216/2020-32, rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 477/2019-38, aj.). Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení.

12. Žalobce namítal existenci dluhů na území Uzbekistánu a s tím související obavu ze zabavení domu pro nesplacení dluhu. Tato tvrzení však žalobce uvedl již jako důvod své právní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, což ostatně v rámci řízení o druhé žádosti výslovně potvrdil a stejně tak potvrdil, že dluhy a obava z nemožnosti jejich splacení z území Uzbekistánu jsou „všechny důvody“ podání jeho žádosti o mezinárodní ochranu (bod 24 poskytnutí údajů ze dne 19. 6. 2020). Žalobce tedy neuvedl žádnou skutečnost, kterou nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Soud v této souvislosti podotýká, že NSS v minulosti již mnohokrát judikoval, že obava z věřitelů není azylově relevantním důvodem (viz usnesení ze dne 18. 1. 2018, č. j. 7 Azs 355/2017-23, a ze dne 19. 2. 2020, č. j. 6 Azs 262/2019-35, či rozsudky ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003-44, ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 6 Azs 312/2018-30). Pokud jde o obavy z postupu úřadů kvůli dluhům, v případě žalobce se zjevně jedná toliko o obavy z legálního postupu věřitelů a úřadů (žalobce ostatně nenamítal, že by uzbecká policie na něj či jeho rodinu vytvářela kvůli dluhům jakýkoliv nátlak; srov. podobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2020, č. j. 13 Az 25/2019-26, bod 22; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením NSS ze dne 8. 10. 2020, sp. zn. 10 Azs 229/2020).
13. Vůle pracovat v Evropě není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. NSS dlouhodobě odmítá snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva (viz např. rozsudky ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, a další), a krajský soud se s jeho závěry plně ztotožňuje.
14. Pokud jde o tvrzení žalobce ohledně nebezpečí při návratu do Uzbekistánu z důvodu nedemokratického režimu, jak se uvádí v žalobě a jak bylo rovněž uvedeno ve vyjádření právního zástupce žalobce ze dne 27. 7. 2020, je pravda, že Uzbekistán je obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod (srov. usnesení NSS ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018-25, bod 10). Žalobce však není nijak politicky aktivní (v řízení o druhé žádosti výslovně uvedl, že se o politiku nezajímá). Pokud jde o tvrzené nebezpečí ze strany státních orgánů, ekonomičtí migranti ani neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu obvykle nečelí po návratu do Uzbekistánu problémům ze strany státních orgánů, srov. usnesení NSS ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 Azs 291/2018-25, bod 10, či ze dne 1. 9. 2020, č. j. 4 Azs 82/2020-50, bod 19. V těchto usneseních NSS rovněž konstatoval, že *„jakkoliv je Uzbekistán obecně hodnocen jako nesvobodná země s výraznými nedostatky v oblasti politických práv a občanských svobod, po nástupu prezidenta Mirzijojeva k moci v září roku 2016 došlo v zemi k jistému uvolnění, a to i ve vztahu ke kritikům režimu a osobám podezřelým z extremismu. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, omezenou pouze požadavkem tzv. výjezdních víz pro vycestování mimo území Společenství nezávislých států“*. Otázka poměrů v Uzbekistánu je tak dosavadní judikaturou již jednoznačně řešena a není důvod k judikatornímu odklonu (srov. též usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 102/2020-30, bod 9). Shora vyslovené závěry o poměrech v Uzbekistánu ostatně korespondují i s východisky obsaženými ve zprávách založených ve správním spise, z nichž v nyní posuzovaném případě vycházel žalovaný. Nemůže proto obstát námitka o nedostatečnosti těchto podkladů; žalobce ostatně neuvedl žádný konkrétní podklad, z něhož by měl vyplývat opačný závěr. Žalobcovy obavy z toho, že by mu po návratu do

vlasti „hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení“, krajský soud z vyložených důvodů považuje za zjevně neopodstatněné; z žalobcových tvrzení nic nenasvědčuje tomu, že by mu takové nebezpečí reálně hrozilo.

15. Krajský soud dospěl dále k závěru o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení o tom, že v roce 2005 v Uzbekistánu bezdůvodně uvěznili jeho otce a uzbecká státní bezpečnostní služba požádala žalobce, aby jí dával informace o Uzbekích nacházejících se na území ČR, přičemž úřady mu rovněž měly bezdůvodně odebrat cestovní pas. Tato tvrzení totiž vznesl až právní zástupce žalobce ve vyjádření ze dne 27. 7. 2020 učiněném vůči žalovanému v rámci řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv žalobci nic nebránilo uplatnit tato tvrzení, pokud by skutečně byla pravdivá, již v rámci řízení o jeho první žádosti. Žalobce totiž ani netvrdil, že by mu v tom něco bránilo. Žalobce přitom výslovně potvrdil, že uvedl veškeré důvody své žádosti o mezinárodní ochranu (protokol o pohovoru ze dne 3. 1. 2020 – první žádost; bod 24 poskytnutí údajů ze dne 19. 6. 2020 – opakovaná žádost). S ohledem na tyto skutečnosti soud považuje daná tvrzení doplněná až ve vyjádření podaném právním zástupcem žalobce ze dne 27. 7. 2020 za účelová a nevěrohodná.
16. Žalobou napadené rozhodnutí nemá za následek ani nepřiměřený zásah do žalobcova práva na ochranu soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy. Manželka žalobce i jeho dvě děti se totiž nacházejí na území Uzbekistánu. V tomto ohledu je třeba korigovat závěr žalovaného, že právní zástupce žalobce měl v písemném vyjádření konstatovat, že žalobce ze země původu dvakrát vycestoval do ČR (nejprve za účelem sňatku, poté na návštěvu manželky). Naopak z tvrzení obsažených ve vyjádření žalobce doručeném žalovanému dne 27. 7. 2020 se podává, že se jednalo o dvě návštěvy Uzbekistánu (kam žalobce zjevně vycestoval během svého pobytu v Evropě). Tato nepřesnost ovšem nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti podotýká, že i skutečnost, že žalobce během svého pobytu v Evropě dvakrát vycestoval do Uzbekistánu, podporuje závěr, že mu v zemi původu žádné azylově relevantní nebezpečí nehrozí.
17. Žalovaný v dostatečném rozsahu zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na jeho základě přijal odpovídající právní závěry, jež řádně odůvodnil. Žalobce v rámci řízení o jeho druhé žádosti (ani v žalobě proti napadenému rozhodnutí) nevznesl tvrzení o závažné skutečnosti, které nemohl uplatnit nikoliv vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení a jež by mohlo mít za následek udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Žalobou napadené rozhodnutí pak plně dostalo požadavkům kladeným na rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu, jak jsou specifikovány v judikatuře NSS (konkrétně např. v rozsudku jeho rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS).
18. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
20. O náhradě nákladů účastníků řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 13. října 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně